

[Vagn Bro.]

henlagt Revisionen og Decisionen af Skolefondskasserernes Regnskaber til Skoleraadene, jfr. Lov af 8. Marts 1856, der stadig er gældende; og det kan den jo udmærket godt være, uden at dette ændrer i det Forhold, at Hovedrevisorerne har en sideløbende Adgang til Revision. Hovedrevisorerne udtaler heroverfor — og efter min Mening taler det til megen Ros for Hovedrevisorernes Pligtopfyldelse —, at man anser det for sin Pligt, i det Omfang Forholdene vilde tillade det, at undersøge, dels om de af Statskassen udredede betydelige Udgifter — det drejer sig jo om ca. 30 Mill. Kr. — var i Overensstemmelse med de gældende Love, dels om den af Skoleraadene iværksatte Revision var betryggende. Hertil svares der saa bl. a. gennem Finansministeriet dette, som efter min Mening i Sandhed maa kaldes mageløst, at de mange specielle Lovbestemmelser vilde gøre det umuligt for Hovedrevisorerne paa egen Haand at kontrolere Udbetalingerne Rigtighed, hvorfor Ministeriets Bistand maatte paakaldes. Kunde man egentlig ikke passende overlade dette til Hovedrevisoratet selv? Jeg synes, det er den bagvendte Verden, at den, der skal revideres, svarer Revisor, at det har *han* ikke Forstand paa. Jeg kan derfor ganske give Hovedrevisoratet min Tilslutning, naar det siger, at det i hvert Fald ikke vilde være uden Betydning for Spørgsmaalet om, hvilke Foranstaltninger der vilde være ønskelige til Forbedring af den bestaaende Ordning, hvis det fik Regnskaberne. Jeg tillader mig derfor ogsaa at spørge om dette Punkt for den højtærede Undervisningsministers Vedkommende.

Endelig vil jeg tillade mig at fremdrage et enkelt Forhold, som maaske ikke betyder saa uhyre meget, men som man sidste Aar var stillet overfor — og man ser jo ogsaa nu Forhold af ganske samme Art —, uden at det i Virkeligheden har medført nogen som helst Ændring til det bedre. Det drejer sig om Forholdene nede ved Strækningen Orehoved—Gedser og angaar et Malerarbejde, udført paa Stationerne der. Dette Forhold viser, hvor alvorligt der i Virkeligheden skal passes paa mange af Statsleverandørerne. Det fremgaar, at i 5 Aar, fra 1919—20 og fremefter, var den

aarlige Udgift 28 000 Kr., og i Perioden April—Oktober 1926, i alt 7 Maaneder, var der brugt 17 000 Kr., men i Tiden derimellem, fra 1924 til 1926, var Betalingen kun 9 000 Kr. om Aaret. Og saa viser der sig det mærkelige, at det er det samme Firma, der har haft Arbejdet i de to dyre Perioder, medens det er et andet, der har haft det i den mellemliggende billige Tid. Nu viser det sig ogsaa ved de Stikprøver, man har taget, at med Hensyn til Maalene har der overhovedet ikke været nogen Kontrol, og paa Regningerne figurerer de 5—18 pCt. for høje. Jeg vilde derfor gerne vide, hvordan det var gaaet med denne Sag, for alle andre Steder ude i det private Liv vilde noget saadant have medført, at naar det var konstateret, at Maalene var for høje, maatte der betales noget tilbage; men Resultatet er her blevet, at Generaldirektoratet nøjes med at sige, at da det paagældende Malerfirma ikke mere er Strækningsmaler — jeg maa jo rigtignok sige, at paa Regningerne optræder det i hvert Fald i højeste Grad som Udstrækningsmaler —, er der ikke nogen Grund til at gaa ind paa en yderligere Revision af dette Forhold. Og man lader det passere! Mig forekommer det at være ganske urimeligt, at noget saadant kan passere, og jeg haaber, at disse Hovedrevisorernes Bemærkninger endelig en Gang maa medføre, at der meget energisk sættes ind paa disse Punkter. Da jeg har Indtryk af, at Hovedrevisorerne næsten *anraaber* andre Myndigheder om Bistand til at kunne faa alle Regnskaber forelagt, har jeg altsaa ønsket, at der her i hvert Fald skal lyde en Røst til Gunst for dette Standpunkt.

Maa jeg derefter ganske kort yde min Tilslutning til en Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Nørskov angaaende det ubetimelige i paa nærværende Tidspunkt at skulle tage Stilling til at bygge et Aarhus-Universitet. Bortset fra det politiske Lysyn, der prægede det ærede Medlem Hr. Hans Nielsens Udtalelser, har der nemlig fra alle Sider her i Salen lydt kraftige Røster i modsat Retning — og de er utvivlsomt rigtige — gaaende ud paa, at vi i vort Samfund staar overfor en endog alvorlig Krise. Landbruget staar midt i den og maa paa alle tænkelige Omraader foretage nødvendige Indskrænkninger og Beparelser for at